

27.73x29.61	1/5	עמוד 78	ידיעות אחרונות - 7 ימים	09/2015	49493305-7
28950 - נדל"ן - אקולנד-חברת נדל"ן - ECOLAN					

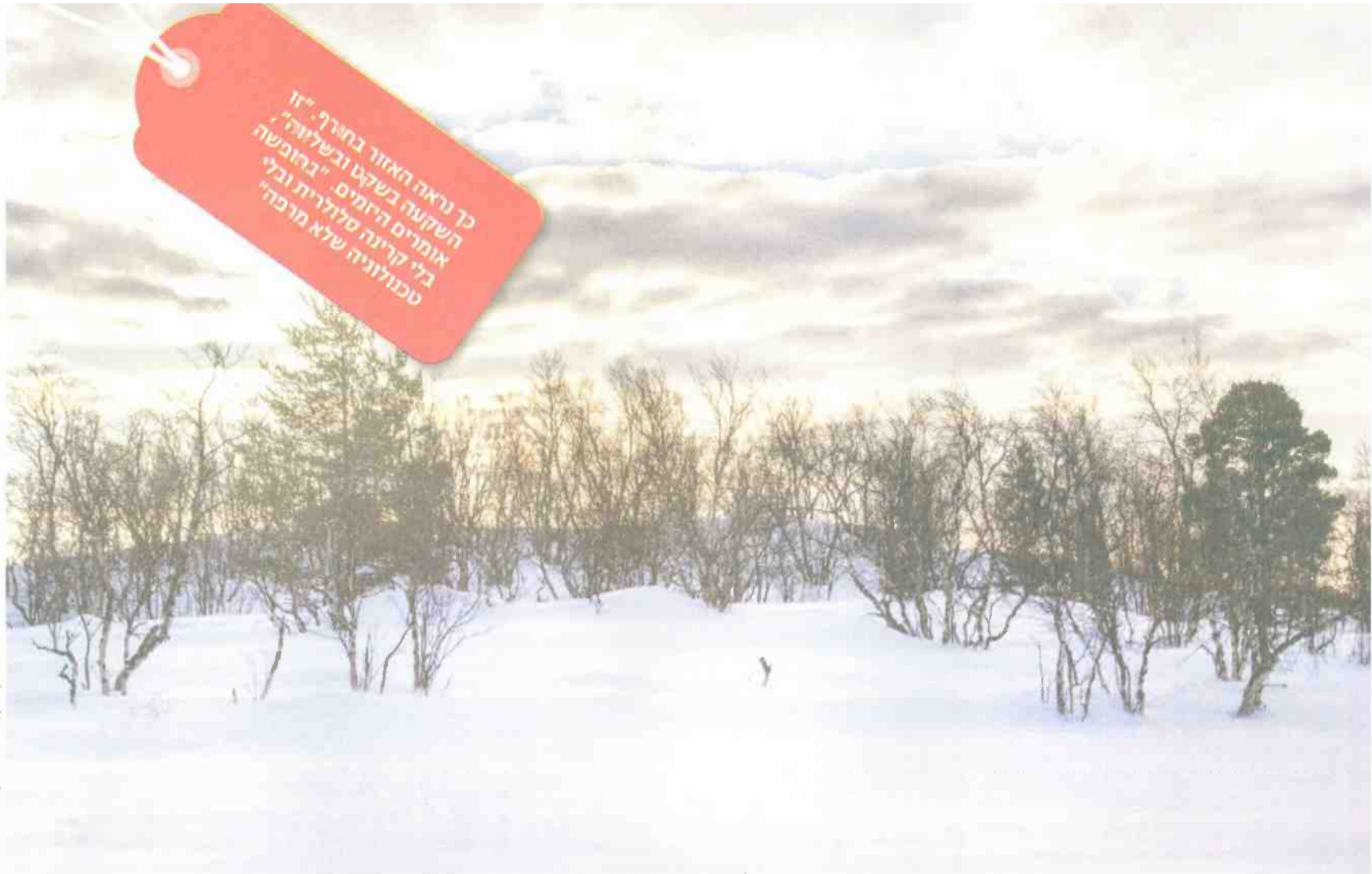
78 מדינת אישראל
 ברוכים הבאים לפטיאסארי, אי קסום
 בפינלנד שעומד להפוך למושבה
 ישראלית / עופר פטרסבורג, פינלנד

פטיאסארי, "אי האורנים"
 בפינלנד. בפינלנד אפשר
 לקנות איים קטנים יותר
 גם ב-150 אלף יורו
 | צילום: אמיר וייל

מה הייתם עושים אם היו לכם כמה מיליונים פנויים מהאקזיט? ארבעה ישראלים החליטו להשקיע בשלווה פנימית, וקנו אי בפינלנד - 450 אלף יורו, תודה ששאלתם - במטרה לבנות עליו מושבה ישראלית. כן, אפילו להם זה נשמע קצת מטורלל, אבל עובדה: כבר יש מי שקנה בית עץ עתידי במדינה שבה בעיות הנדל"ן של ישראל, שלא לדבר על החוס, נראים כמו בדיחה. עופר פטרסבורג נסע לפגוש אותם בפינלנד, שם הם כבר הפכו לסלבס, ושמע מהם איך זה כשיש לך אי ירוק בים

24.75x33.22	2/5	80 עמוד	7 ימים	09/2015	49493509-3
28950 - נדל"ן - חברת עקולאן ECOLAN					

כך נראה האזור בחורף. זו השקעה בשקט ובשלווה" אומרים היזמים. "בהובשה בלי קרינה סולרית ובלי טכנולוגיה שלא מרבה"

צילומים: דן וייץ, אמיר ווייל, איתמר רותם

חה עגומה. יש כאן קצת יותר מחמישה מיליון איש שיושבים בנוחות מרווחת על קצת פחות מ-340 אלף קמ"ר, עם היצע אדיר של קרקעות ואיים שאפשר לקנות גם ב-150 אלף יורו – כך שאף אחד לא ממש רב על שטח. כמו כדי להוכיח את הנקודה, במהלך קבלת הפנים החגיגית בבית העירייה של קאוי מקבלים ארבעת היזמים הודעה משמחת: האי שלהם גדל בשישה רונם תמימים ושטחו עומד כעת על 170 דונם. "במקומות הללו עובדים לחצים תתימיים מעידן הקרח ושטחים עולים לפעמים מעל פני המים", מסביר הגיאולוג העירוני איך זה קורה. "יאאללה, מה הייתי עושה עם עוד שישה רונם בישראל", נאנח גילר. "ככה זה פה. אחרי שישה שבועה ביקורים, אתה מתחיל להתרגל לרעיון שקרקע היא לא מצרך נדיר."

אי מפלט

אוקיי, קרקע זה יופי, אבל בכל זאת, פינלנד? לרעיון אחראי אביעד שייביץ, 39, נשוי ואב לשניים מהררית, שהגיע לפינלנד לראשונה בירח הדבש עם אשתו. "שנינו טיילנו המון בחיים, אז חיפשנו מקום שאף אחד מאיתנו לא היה בו", הוא אומר. "התאהבנו ונשארנו פה חודש. כשחזרנו לארץ, קניתי לנו חצי אי בגודל 80 דונם בקצת יותר מ-200 אלף יורו בצפון". את הכסף שלו, מיליונים במקרה הזה, שייביץ אומר שעשה מבהייה. "אני תופס פינה בבית ובוהה שעות, ואז יוצא עם איזה פטנט, בעיקר בתחום הפלסטיקה", הוא מסביר בחיך. כך המציא תפס עט לתריסי המזגן ברכב, שממנו מכר לא פחות מ-7.5 מיליון יחידות בארץ ובעור לם, ולא מזמן מכר את הפיתוח האחרון שלו לחברה בינלאומית ב-3.5 מיליון שקל. "אני לא יכול לספר מה זה בגלל עניין של זכויות, אבל כל אחד משתמש בזה כיום", הוא מגלה.

כשהוא לא בווה וממציא המצאות, הוא גם סופר שחתום על שלושה ספריים. "אולי לצורך זה קנה את חצי האי עבור משפחתו. אחרי הכל, אם לכהות, אז למה לא בפינלנד. "זה בית מפלט למחשבות", הוא מאשר, "אבל עוד לא התחלתי לבנות, כי אני מתמקד עכשיו באי הגדול."

דן וייץ, אחד הרוכשים: "אשתי הייתה קצת בשוק, אבל אמרתי לה שהיא עוד תודה לי על זה שיש לנו לאן לברוח, כי עתיד המדינה לא ודאי. איך נתמודד עם הקור? שאלתי פיני אחד, והוא ענה לי: אין דבר כזה מזג אוויר רע, יש רק תלבושת לא נכונה"

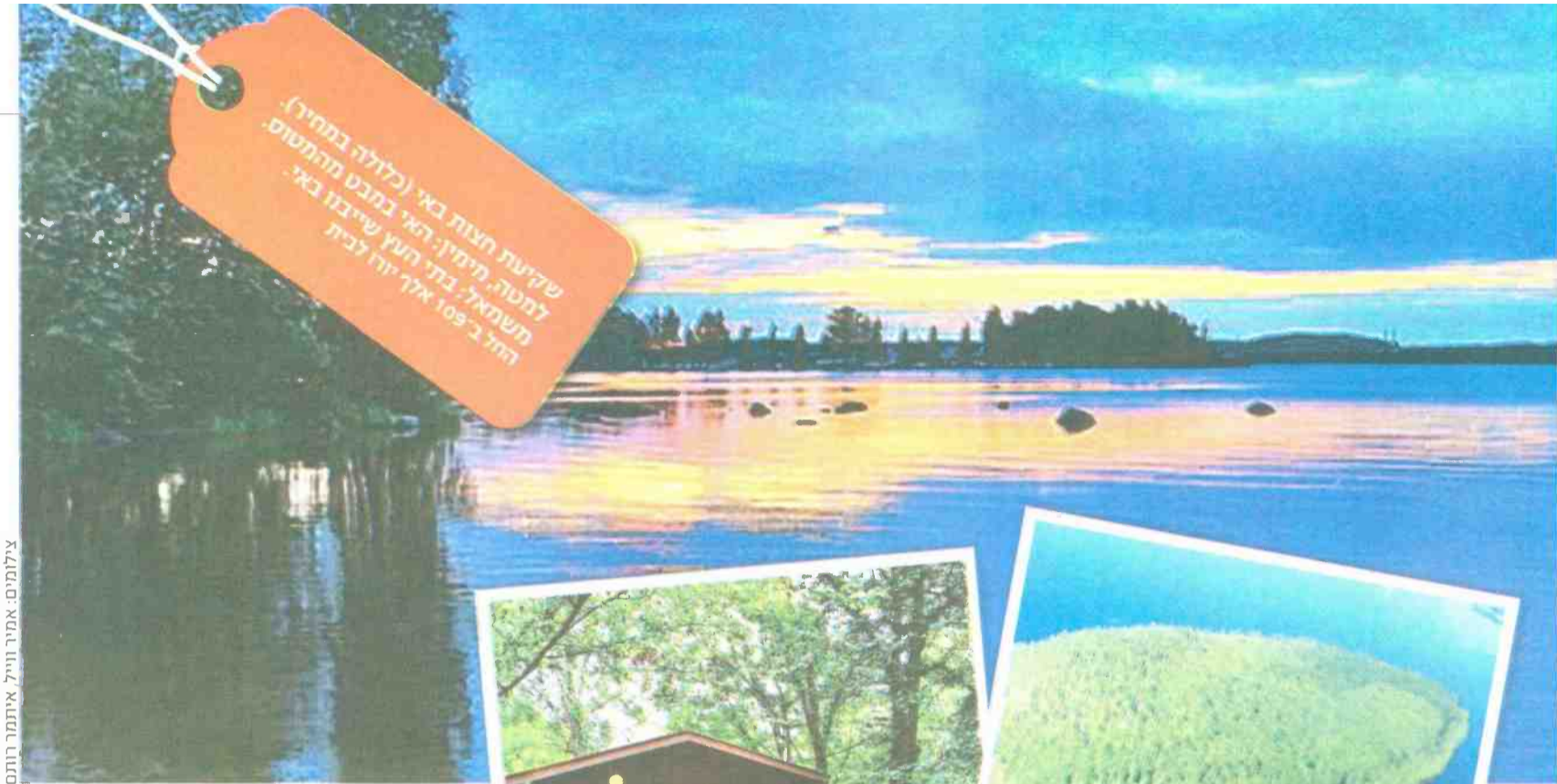
הת, מדובר בסיפור הזוי. ארבעה צעירים ישראלים מתחום ההייטק והנדל"ן, שעשו קצת אקזיט כל אחד בתחומן, רכשו אי בפינלנד. פשוט ככה. המחיר: 450 אלף יורו. המטרה: להקים עליו מושבה ישראלית. באופן רשמי נקרא האי פטיאסארי (Petajasaari), אבל כבר בירידה מהמטוס בעיר המחוז קופי, שבה נמצא שדה התעופה הקרוב ביותר, לאחר חצי שעת טיסה מהלסינקי, מבשרות כותרות התקשורת הפינית: "האי הישראלי", צוותי טלוויזיה מחזרים אחר ארבעת הקונים הישראלים. וברחובות העיר הקטנה קאוי, שאליה אנחנו נוסעים כדי להפליג לאי, ניגשים אליהם אני שים ולוחצים להם את היד – חלקם מדברים על משה דיין, הרמות הנערצת באזור. "אין לנו יהודים במחוז קופי ומעולם לא היו", מסביר ההיסטוריון העירוני הקשיש ספו קונונן את ההתלהבות, וראש העירייה, הארי סופנו, שהכין קבלת פנים חגיגית במיוחד, מוסיף בהתרגשות: "תמיד רצינו פה משקיעים זרים ושמים של הישראליים הולך לפניהם".

קשה לומר ששמים של הארבעה, אביעד שייביץ, אמיר ווייל, מוטי שמטובי ואסף גילר – הולך לפניהם בישראל. למעשה, בארץ הם כמעט אלמונים. אבל בפינלנד השלווה ההתרגשות גדולה. ההתרגשות, וגם החשדנות, לפחות מצד התקשורת, שכבר הספיקה לתהות אם לא מדובר באנשי קש שמאחוריהם עומדים אוליגרכים מרוסיה – שכינתה הלא כל כך אהודה של פינלנד ממזרח – ולשאל מפורשות: מה לעזאזל מחפשים כאן ארבעה ישראליים? אפילו המוסד כבר הוזכר. אבל עבור הישראלי הממוצע, אין צורך בהסברים מתחום הריגול כדי לפענח את כוח המשיכה של האי לנדל"ניסטים. בפינלנד, הכוללת יותר מ-100 אלף אנשים ולא פחות מ-188 אלף איים – נראות פתאום כל בעיות הנדל"ן של ישראל כמו בדי-

היזמים. מימין: מוטי שמטובי, אמיר ווייל, אביעד שייביץ ואסף גילר. "פינלנד קנתה את ליבנו"

24.14x32.79	3/5	עמוד 82	ידיעות אחרונות - 7 ימים	09/2015	49493517-2
ECOLAN אקולנד-חברת נדל"ן - 28950					

צילומים: אמיר ווייל, איתמר רותם

שקיעת חצות באי (כלולה במחיר).
למטה, הימין: האי נמכר מהמטוס.
השמאל: בתי העץ שייבנו באי.
החד ב-105 אלף יורו לבית

שקובעים את מחירו של האי: עץ ממוצע נמכר לכ' ריתה, לחברה ממשלתית שזה כל עיסוקה, ב-50 יורו. הכפילו את זה במספר העצים, הוסיפו את ערך אחווי הבנייה ותקבלו את שווי האי. וכן, בפינלנד אין בעיה עם כריתת עצים – אלה משמשים לבנייה, להסקה ולמה לא, ועוד נשאר עודף.

עונת השנה היא שקובעת את דרכי הגישה לפ' טיאסארי: בחורף חוצים את האגם הקפוא אופנועי שלג, בקיץ סירות, ובעונת המעבר – רחפות. "נצט" רך לקנות גם מזה וגם מזה, כדי שלמבקרים תהיה גישה", אומר ווייל, בעוד צוותי התקשורת המ' קומיים מתגודדים סביב הארבעה, שמשתפים פעולה גם כשמבקשים מהם לקפוץ למי האגם הקפואים. "רק לא לשרר חליפות מחונטות ועניבה", מרגיש שייביצ. "אנחנו מוכרים כאן אקולוגיה וחברות".

ההשקעה המתוכננת, כשישה מיליון אירו, אמורה לכסות הקמת תשתית אקולוגית מלאה, כולל בקתות עץ, שבילים, מזחים, שירותי קומפוסט ועוד. "לרר" כשים זה עולה מ-109 ועד 140 אלף יורו לבית, תלוי בגודל", אומר שמטובי, ומבהיר ש"אין בנייה באמצ' עים כבדים. לא ייסללו כבישים או מדרכות".

בתי העץ המתוכננים, בגודל 40-60 מ"ר, ייבנו בתחומי הקרקע ובכפוף לחוקי היער, במרחק 15 מטר מהחוף. בשטח אחר באי ייבנה מועדון לשירות התר' שבים, שאמור לשמש מקום מפגש קהילתי ולכלול מסעדה קטנה שתפעל בחודשי הקיץ וחנות לצידור בסיסי. עוד מתוכננת בניית גן משחקים אקולוגי ופארק מקומי, לטיול ולמנוחה.

מי שמחפש להתאוורר בלי להתרחק מהבית, יכול לקפוץ לקאוי הסמוכה, פנינת חמד מפוצצת בתי מלאכה קטנים ואתרי תיירות כפרית, ומוקד אזורי ידוע לחובבי הנופש הפעיל. חובבי המוזיקה יגלו פה גם פסטיבל בלוז בינלאומי שנתי. את צורכי התיירות הנוספים של הרוכשים, אם יהיו כאלה, תספק קופיו, אחת מעשר הערים הגדולות במדינה, שמציעה – חוץ מקו חוף ארוך ויפה, שוק דגים מקומי ושלא אטר-קציות תיירותיות – גם לא מעט פסטיבלים בקיץ ואטרקציות כמו מרתון הקרח של פינלנד וגביע העו' לם בקפיצות סקי בחורף.

אבל מבחינת היוזמים, כל אלה הם רק צ'ופר. "ההשקעה האמיתית היא באפשרות להגיע לבקתת נופש פרטית בפינלנד", אומר שייביצ. "זו השקעה בשקט ובשלווה, בחופשה מרגיעה, בלי קרינה סלולרית וטכנולוגיה שלא מרפה".

ומה יקרה בעונה הקרה, כשהבתים לא מאוכלסים? "פקח ישמור על בתי האי ועל היער הסמוך. אבל אחוז הפשיעה בפינלנד נמוך והאוכלוסייה ידועה כשומרת חוק".

כמו כדי להמחיש את הנקודה האחרונה, אנו מג' לים בדיעבד שבעודנו מפליגים לאי, שכחנו לנעול את דלת תא המטען והותרנו רכב פתוח ובו תיקים

תמיר אדרי, אחד הרוכשים:
"בסוכו של יום תהיה לי זולה בעלות לא גבוהה. הישבתי שאחזיר את ההשקעה בתוך עשר שנים. הבנתי שאני קונה לבן שלי חוויה מעולם אחר, ואין לי ספק שזה יתרום הרבה מאוד למשפחה כולה"

אמיר ווייל, 26, רווק תל-אביבי שעשה אקויט בחו"ל כשמכר סטארט-אפ של מנוע חיפוש ברשת החברתית, לא חשב על פינלנד אבל הסתובב עם חלום על שקט. חלום שנולד, הוא מספר, לאחר שב-גיל 21 התגלה אצלו גידול סרטני.

"מגיל 15 התנדבתי בעמותות סיוע לנזקקים, ופי' תאום הפכתי בעצמי לנזקק", הוא אומר. "במשך שנה שכבתי בבית החולים ובבית, וכל הזמן דמיינתי מקום פסטורלי, חלומי, שאוכל להיות בו. לפני המחלה חייתי חיים מאוד אינטנסיביים, הייתי בתחום ההיי-טק, מי' משתי סטארט-אפ מאוד מוצלח, בקושי ישנתי. אבל הקדוש ברוך הוא שלח לי סימנים והחלטתי לעבוד מהיי-טק לנדל"ן", הוא אומר, ומספר שבמקביל לע' כורדת, הוא גם מממן וממנכ"ל היום את עמותת "עת לעשות", המסייעת ל-250 ילדים בעלי מוגבלויות.

חברים משותפים הכירו בין ווייל, שהחלום על מקום שקט ופסטורלי לא עזב אותו, לשייביצ, וכל אחד מהם צירף להכילה את שותפו העסקי: שייביצ הביא את עורך דינו אסף גילר, 36, נשוי ואב לשלושה מבית-אלעזר, ואילו ווייל הביא את מוטי שמטובי, 38, שחי במיאמי ומשמש שם שותפו לעסקי הנדל"ן. הארבעה הקימו יחד את חברת "אקולנד" והחלו לחפש יחד יעד לא קונבנציונלי באירופה, "עם שלטון מרכזי, יציב ונאור", אומר גילר. "הייתי בדיוק בתקופה מאוד לחוצה עם איזה פטנט בארה"ב והרגשתי שחצר לי מקום שיש בו שקט ומשקטים ומכל מה שזו. ככה נז' כרתי בפינלנד והצעתי לחברים לקנות אי", אומר שייביצ. "הם דווקא התלהבו".

טיפה שמנה ירוקה

20 דקות נסיעה מפרידות בין קופיו לקאוי, שממנה נפליג לאי. 2.5 קילומטרים מי אגם, זה המרחק המ' פריד בין חופיה לפטיאסארי, שאותו ראינו לראשונה עוד מהמטוס. מלמעלה הוא נראה כמו טיפה שמנה ירוקה, טובלת בעננים שמשקפים במים כמו מראה. כל היקפו שני קילומטרים של ארמה סלעית, שבשלב זה אין עליה מאומה – רק יער עצי אשוח, לבנה ואורן, שעל שמם הוא נקרא: "פטיא" הוא אורן, ו"סארי" – אי. אל תזלזלו בעצים, שכן מספרם ואיכותם הם

23.25x33.47	4/5	91	עמוד	7 ימים	09/2015	49493528-4
28950 - נדל"ן - אקולנד-חברת נדל"ן - ECOLAN						

ארבעת היזמים, שתיכנונו לבנות בתים גם למי שפחותיהם, מודים שהם הכי מופתעים מההיענות. "האמת? זה פסיכי", צוחק ווייל. "בוא נהיה כנים: לבי נות על אי, במדינה בקושי מתוירת, עבור ישראלים, זה לא הדבר הכי נורמלי. חשבנו שנצליח למכור קצת בארץ ואם לא ילך, ננסה בחו"ל, אבל פירסמנו בין חברים וזה נחטף. לא האמנו שזה קורה. זה מה שהופך את כל העניין למיוחד ומגניב, היש מאין הזה".

מגניב? מגניב, אבל עדיין לא הבנתי איך משכנעים ישראלים לקנות בית קיט על אי קטן ושכוח אל בפיר-נלנד?

"הגבר לרוב חי בפנטזיות. הוא נכבש מהר מאוד על ידי החזון והתמונות, כמונו. ואז יש את מבחן האישה – ברגע שעוברים אותו, העסקה מושלמת".

איך באמת הגיבו הנשים של הנשואים שבכחם?

"שקד מכירה אותי וזורמת עם השיגעונות שלי", מחייך שייביצ, וגילר מודה שגם הוא וגם אשתו היו סקפטיים במקצת בהתחלה, "אבל אחרי כמה ביקורים במקום, מתאהבים ברעיון ומבינים שייצא מזה משהו מופלא".

בזכות החוצפה

את האי רכשו הארבעה מהכנסייה הלוותרינית המי קומית וההסכם כבר נחתם, אך יופקר להתנגרויות ואז יעבור להחלטת המועצה הארצית. זו אמנם מעור לם לא התנגדה להחלטות המועצה המקומית, אבל זו ההשקעה הזרה הראשונה, כך שעוד נותר לראות מה יוחלט. "היית צריך לראות באיזה הלם היו פה כססי פרנו שכמקום כמה בתים של 200 מ"ר, אנחנו רוצים לבנות 40 בתים של 50 מ"ר", אומר שמטוכי. "זומות נדל"ן זה לא צד חזק פה".

שגריר ישראל בפנילנד דן אשבל אומר שהיחס לארבעת היזמים שהגיעו מהמזרח התיכון מזכיר את התגובה בישראל. "כשגרמנים רכשו בשנות ה-60 ארמות בזכרון-יעקב – זה עשה רעש נוראי. כך גם פה: יש הרבה חשדנות, כמו בכל מקרה של רכישת קרקעות על ידי זרים. תזכור שפנילנד היא המדינה הכי פחות מתוירת ומוכרת בסקנדינביה, אז אין ספק שהעניין מסעיר את המקומיים, וזה גם קשור לעובדה שלא אוהבים פה הפתעות".

תפבור.

"יש בפנילנד משהו מאוד ידוע מראש. זו מדינת רוחה עם שכר ממוצע של 3,500 יורו בחודש ורמת שכר נמוכה של מנהלים. אין פה הרבה הפתעות. אתה יודע שבסוף מארס-תחילת אפריל מגיעים האוויזים, כמו אצל נילס הולגרסון, שישה שבועות אחר כך בוקעים האפרוחים, בספטמבר מגיעים הנחילאים – והם תמיד מגיעים. לפי מזג האוויר אתה גם יודע מתי בדיוק יפתחו בתי הקפה לאורך הים או האגם שנמציאים במרחק הליכה מהבית שלך, ויכול לכוון שעון

**ראש העיר קאוי הסמוכה:
"אני מאוד אוהב את
ישראל. ההשקעה באי זו
המחמאה הכי טובה שיכולתי
לקבל כראש עיר".
מה אתם יודעים
על ישראל?
"אין יהודים במחוז ומעולם
לא היו, אבל למדנו על
ישראל בבית הספר
ואנחנו מבינים שיש שם
אגם אחד שישו הילך עליו"**

קעה בתוך עשר שנים".

השקעתם כסף בבית קיט כשאין לכם דירה משלכם. לא חשבתם?

"לאשתי היה יותר קשה, אבל גם לדירה בארץ עוד נגיע. זה פשוט הרבה יותר יקר. מעבר לזה, ככל שקראתי יותר, הבנתי שאני קונה לבן שלי חוויה מעולם אחר, שתינת לו המון. אין לי ספק שזה יתרום הרבה מאוד למשפחה כולה. אגב, מבחינת הילד יש לנו סיבה להגיע כבר בחורף הקרוב".

למה?

"מה זאת אומרת? בגלל נילס הולגרסון והמומינים".

גם ל' בן ה-50, נשוי ואב לשניים, מהנרס בתעשייה הביטחונית ממושב ליד נהריה, קנה על סמך הגלויות שראה. "אתמול הייתי בחוף ליד אכזיב שעליו כתבו את השיר הפנתיאוני 'לילה בחוף אכזיב', אתה יודע, 'הרוח והחושך והמים'", הוא אומר. "הכל היה מלא שקיות ניילון, אשפה, חתולים משוטטים – גועל נפש כמו שיש ברוב החופים בארץ", הוא מספר. "אבל פינלנד היא באמת פנינת טבע. אני חותר בקיאק כתחביב ושיכנעתי את אשתי לעבור חורף שלם באי בפנילנד".

חתיבת אתגר.

"כן. קצת טבע אמיתי, טהור, ששכחנו מהו".

< המשך מעמוד 82

ומזוודות, ארנק עם כסף מזומן וסמארטפונים. דבר לא נגנב, אבל אף אחד חוץ ממני לא מופתע. מאוחר יותר יספרו לי, שבחנות שמתחת לבית העירייה משאירים את הסחורה בחוץ גם כלילה, עד לפתיחת החנות למחרת. "ככה זה אצלנו", אומר ראש עיריית קאוי. "אין פה פשע. אנחנו רחוקים מדי".

בעקבות המומינים

באופן מפתיע במקצת, בעיקר עבור היזמים עצמם, כבר יש מי שהשתכנע. 16 מתוך 40 הקוטג'ים המתוכננים, הם מספרים, כבר נמכרו לישראלים. קחו למשל את דן וקרן וייץ, בני 35 ו-37, הוא איש הייטק ומרדיך צניחה חופשית והיא כתבת, שהחליטו ללכת על זה אף שמעולם לא ביקרו באי. "חשבנו על זה הרבה", אומר דן, "והחלטנו בסוף למצוא לנו חתיכת ארמה שקטה ולא צפופה. טיול שעשיתי לפני שנה ללפלנד שיכנע אותי, יחד עם הרעיון של כפר אקולוגי בטבע".

לא עדיפה דירה בישראל?

"יש לי דירה קטנה בתל-אביב שקניתי במזל לפני שמונה שנים, ומאז אנחנו משכירים אותה ושוכרים ברמת-גן. בשביל בית פה אתה צריך 100 אלף יורו. איפה בארץ יש דירה כזו? אנחנו מתפשרים דירה בארץ, אגב, אבל אי אפשר להגיד שאנחנו אופטימיים".

איך אשתך הגיבה כשבאת עם הרעיון של פינלנד?

"היא הייתה קצת בשוק, אבל אמרתי לה שהיא עוד תודה לי על זה שיש לנו לאן לברות, כי עתיד המדינה לא ודאי. אני מאמין שגם נשכיר את זה לאנשים שמחפשים תיירות כחורף פעם-פעמיים בשנה. זה משהו מאוד מיוחד".

אז בעצם מבחינתך זו עסקה נדל"נית?

"ממש לא. זה לנפש. זה לא שיש לי יותר מדי כסף, אבל זה משהו מאוד יוצא דופן שאני מאמין שיצליח. חוץ מזה, תן לי רגע אחד של אוגוסט ב-20 מעלות ואני קונה".

ובתמורה קופאים לגמרי בחורף?

"שאלתי פיני אחד איך מתמודדים עם הקור, והוא ענה לי: אין דבר כזה מזג אוויר רע, יש רק תלבושת לא נכונה".

תומר ארדי, 33, בעל חברה לסרטי תרמית, נשוי לימית, מורה לפסיכומטרי בת 34, ואב ליער בן השני תיים וחצי, דווקא מפנטז על החורף הפיני. "אני רואה את יער ואתי עושים חור בקרח, זורקים חכה ודגים ביחד", הוא מודה. "אני מטייל הרבה, ויצא שראיתי תצלומים של המקום ונשביתי. קסם השלג תפס אותי".

לא קצת הימזר לקנות בית בלי שבכלל ביקרתם במקום?

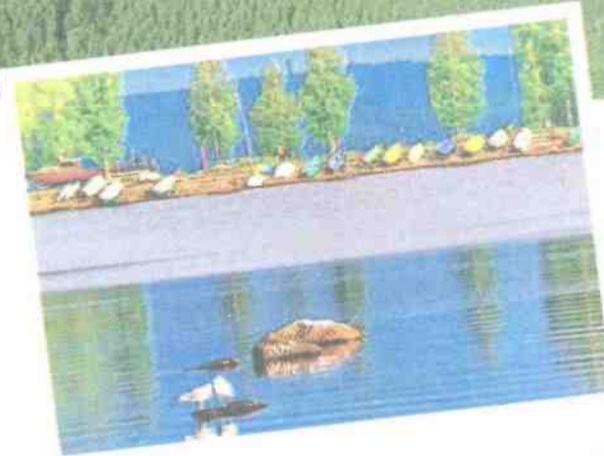
"אני דוגל בלנסות כל מיני דברים חדשים, וזה לא כזה יקר. בסופו של יום תהיה לי זולה בעלות לא גבוהה. עשיתי חישוב ומצאתי שאני אחזיר את ההש'

49493537-4	09/2015	ידיעות אחרונות - 7 ימים	עמוד 92	5/5	24x32.79
ECOLAN אקולנד-חברת נדל"ן - 28950					

האי, במרכז האגם. "אחר" 76
 ביקורים מה אתה מתחיל להתרגל
 לרעיון שקרקע היא לא מערך דיר.
 למטה: גדת האגם בקארי

צילומים: אמיר ווייל, איתמר רוטם

מגרש נקבל? אומר שייביצ. "זה מצחיק אותי, כי מדובר בעיקרון ב־650 מ"ר, אבל אין גדרות, כך שלמעשה כל האי שלך. למי שמתעקש, אני פשוט אומר, 'לא, תודה'. אנחנו לא חייבים למכור בכל מחיר וסירבנו כבר להרבה אנשים שרק התעניינו בתשואה. אני רוצה באמת חבורה מצומצמת ואיכר תית, שיודעת להעריך את הטבע."

בעודנו מתארגנים לבילוי היום האחרון בקופיו, מגיע פתאום טלפון דחוף. על הקו: ראשת העיר רוחמו, הנמצאת שלוש שעות נסיעה לכיוון לפינג, על גבול רוסיה. "שמעתי עליכם טובות, ויש לי להציע לכם בהזדמנות חוף פרטי", היא אומרת, ואנו יוצאים לדרך, הזרועה יערות עד, אגמי בדולח ובתים שחצרותיהם משתרעות על פני עשרה ק"ל לומטרים.

ברוחמו, עיירה מנומנת בקצה פינגלנד, שמת-עוררת לחיים רק אחת לשנה לכבוד פסטיבל אופרה בינלאומי, ממתינה לנו ראשת העיר איילה ולטנו, אישה מבוגרת וחביבה. "שמעתי על ישראל ועל יהודים ואני מאוד אוהבת ומעריכה אתכם", היא מכריזה, ומיד עוברת לעיקר: "יש לנו מלון מאוד מפואר, שמעוצב כמו טירה רדופת רוחות, על חוף פרטי ששייך לגברת קשישה מברלין. היא שמעה עליכם ומוכנה למכור רק לישראלים, אם תרצו כמובן."

בדרך לחוף, ולטנו מספרת שהאזור מלא דובי בר, ושיש סיכוי גדול לפגוש אחד מהם בדרך להוריד את הובל. בשר דוב הוא מעדן במסעדות המקומיות, היא מוסיפה, ומגלה גם ש"בקרוב תתחיל עונת הציד ויבואו לכאן מכל העולם לצוד דובים". גם לה, למקרה שתהיתם, יש רישיון ציד.

החוף העירוני ענקי ואפשר למצוא בו צימרים ארומים ושלושה בתי סאונה. "יש כאן מאה דונם שנשמח למכור לכם", אומרת ולטנו, בעודה שולפת מסרך אוכמניות – כלי משונה שכשמו כן הוא, מסרך ענקי המחובר לקערה, שמשמש לאיסוף הפירות המתוקים שצומחים פה בכל פינה – וממלאת לנו דלי שלם מהשיה הקרוב. ארבעת הישראלים מביעים עניין ומבטיחים לחזור לרוחמו בביקורם הבא.

המקרה של רוחמו, הם מספרים בדרך חזרה, לא יוצא דופן. "מאז הפרסום מחזורים אחרינו ראשי ערים מכל מחוזות פינגלנד, ולנו כבר ברור שהאי הוא לא ההשקעה האחרונה שלנו", אומר ווייל. "פינגלנד קנתה את ליבנו".

איכשהו, ולמרות החשדנות הטבעית, נדמה שמי דובר בסיפור האבה הדרי. עונדה: בדרך לנמל התעופה, כשאנחנו עוצרים לתדלק, ניגש אלינו בעל התחנה. "זה עברית, מה שאתם מרברים?" הוא שואל, וכשאנחנו מאשרים, הוא אומר, "תשמעו, מסתובבים פה ישראלים שקונים איים. אם תראו אותם, פשוט תמסרו להם כל הכבוד".

אביעד שייביצ, מבעלי המיזם:
"כל הזמן שואלים אותי: איזה גודל מגרש נקבל, וזה מצחיק אותי, כי מדובר ב־600 מ"ר, אבל אין גדרות, כך שלמעשה כל האי שלך. למי שמתעקש, אני אומר, 'לא, תודה'. סירבנו להרבה אנשים שרק התעניינו בתשואה. אני רוצה באמת חבורה מצומצמת ואיכותית, שיודעת להעריך את הטבע"

חנו מבקרים במפעל לבתי עץ, בליווי ראש העיר המשמש מתורגמן מול בעל הבית המבוגר, שאינו דובר אנגלית. המחיר: 70 אלף אירו לבית, למקרה שתהיתם, "ואנחנו בדיוק בדרך לאיקאה", מוסיף ווייל, "כדי לסגור חבילת ריהוט כולל עבור הרוב כשים".

במקביל הם מחפשים תושב מקומי שימשש אב בית, או יותר נכון, אב אי – שינהל את ענייני האי תמורת דמי ניהול שישלם כל תושב, בסך כ־2,000 יורו בשנה. אלה יזכו אותם באמצעי הגעה לאי, בשימוש חופשי בכל מתקניו ובאפשרות להשכיר את הבית לתיירים בזמן שאינם נמצאים בו. "יהיה פה כל מה שחולמים עליו", אומר ווייל, "ציוד דיג, סאונה, ג'קוזי, מועדון סירות ועוד. אנשים יכולים לבוא מתי שבאלהם, זה בית בטאבו. מה שכן, אני מבטיח שלא יהיו פה מסיבות קריוקי, לדוגמה".
 "הישראלים כל הזמן שואלים אותי: איזה גודל

לפי המעבורת שמגיעה מסטוקהולם. שלושה אמיתית. גם סדר היום שלך מאוד ברור ומאוד לא משתנה, עד כדי כך שפיני שנתקל במשהו לא מסודר עלול להגיב בתוקפנות. לכל המשוואה הזו נכנסים עכשיו משקיעים ישראלים, והפינים עוד לא יודעים איך לעכל את זה".

"אם אתה גר באמצע היער, אתה נגד כל מי שבא מחוץ לאזור המוכר לך", מסביר ראש העיר סופנו את הקושי. "אבל אני מאוד אוהב את ישראל, וההשקעה באי זו המחמאה הכי טובה שיכולתי לקבל כראש עיר".

מה אתם יודעים על ישראל?
 "אין פה במחוז יהודים ומעולם לא היו, אבל למרנו הרבה על ישראל בבית הספר ואנחנו מבינים שיש שם אגם אחד שישו הילך עליו".

כתבת העיתון המקומי הנפוץ רווקא נשמעת מורטרת. "גם דתיים קיצוניים יבואו לפה?" היא תוהה, והארבעה מסבירים לה שבינתיים אף דתי לא רכש, אבל אם ירכוש – כרוך הבא. "כרגע אין כוונה להקים פה בית כנסת, אבל המועדון הקהילתי הבנוי עץ יוכל בהחלט לשמש כזה, ומקווה טבעי כבר יש כאן – כל האגם הזה", מחייך ווייל, בעצמו בן למשפחה דתית, והארבעה מספרים שבתקנון החברה כבר כתוב שערך שיהיה אחוזים מההכנסות יועברו לתרומות.

1,200 יהודים חיים היום בפינגלנד, בעיקר בהלסינקי, ועוד 400 ישראלים, בעיקר כאלה שנישאו לכני ובנות המקום. אנטישמיות אין, אומרים לנו, וגם אין כל כך הרבה מוסלמים. "רוב המוסלמים כאן הם סוים לים או כורדים", אומר השגריר אשבל. "ב'צוק איתן' הייתה הפגנה אחת של כמה עשרות מוסלמים, ומולם התייצבה מיד הפגנה ספונטנית של יותר מאלף תושבי מדי ישראל".

אחד התומכים הוא הכומר יוחה פוקה, ראש עמותת הירידות פינגלנד-ישראל, הפעילה מ־1957, שמתרגש מאוד מהרכישה הישראלית. "אני חושב שזה רעיון נפלא", הוא מכריז בעברית צחה. "יש לנו 750 חברים פינים, נוצרים ויהודים בקהילה, ואני מתכוון להמליץ להם לקנות בתים באי הישראלי, אף שלי עצמי אין כסף לזה". הוא מוסיף שממשלת פינגלנד מנסה כבר שנים לעודד תיירות מארצות אחרות. "אולי החוצפה הישראלית תצליח להביא לכאן תיירים".

הרבה אנשים חושבים כמובן?
 "באופן עקרוני הפינים אוהבים את ישראל ולרעתי מאוד שמחים שבחרו להשקיע כאן. אנחנו בכל מקרה מנסים להפריך פוליטיקה מעסקים".

בשר דוב, מישהו?

התוכנית היא להתחיל לבנות בתוך שנה, והחברה עסוקה עד צוואר בתכנונים. בין השאר אני